

се на голѣма трапеза и имъ поднесли голѣма плоска съ ракия. Най-напредъ я взелъ дѣдо Симонъ Ботушане, свалилъ капа и захваналъ да благославя младоженцитѣ и да се кръсти... забравилъ на чия сватба е седналъ.

— Аа! — извикахъ азъ — сега я е оцапалъ!

— Чакай да видишъ, какво е станало — продължи стражарътъ. — Та захваналъ и да се кръсти. Изведнажъ всичко като че се обърнало наопаки: отъ трепезата нѣма и дия: дяволитѣ се разбѣгали, овчаритѣ отлетѣли безъ капи. Капитѣ имъ три дни следъ тѣхъ дошли, а посрѣдъ нощъ на голата поляна останалъ само дѣдо Симонъ Ботушане съ конски черепъ въ ржцетѣ.

Истина ли е било това? — попитахъ стражара, давайки видъ, че му вѣрвамъ.

Па истина е било. Това самъ дѣдо Симонъ го е разказалъ на чича ми.

Съ такива и други страхотии ме натѣква стражарътъ нѣколко вечери все за Стоянъ Връви-сакулски. Не намѣрихъ за потрѣбно да го разубеждавамъ отъ тия вѣрвания, знаейки, че нашиятъ селски народъ и при такива заблуди си е запазилъ здравия разумъ презъ цѣли вѣкове и отминава насъ, интеллигентнитѣ, които казваме за косеното „стрижено е“.

Стигнахъ до срѣдната дѣсгорѣзница. Тукъ, предъ дѣсчениитѣ ракли, бѣха оставени трупчийскитѣ кола, а трупчийтѣ и воловетѣ, както и майсторитѣ, ги нѣмаше. Задъ една отъ раклитѣ седѣше на процепа на колата си единъ отъ трупчийтѣ и стѣгаше единъ царвулъ. Той ми каза, че отвчера единъ отъ воловетѣ му се загубилъ, снощи и днеска цѣлъ день го търсилъ по Петковъ-врѣхъ и сега, като си стегне царвула, ще слѣзе да го търси по Връви-сакулъ!

— Може би — казахъ азъ — да му е омръзнало да вози трупе и да е пожелалъ да се поразходи изъ планината, да се опознае съ географията ѝ и да се поизлежи на воля.